

בש"ד

עובדת זרה ועובדת ה'

פרק יב

אורן נויברט

שאלות על פרק יב – עבודה זהה ועובדת חי'

- 1.** א. השלימו את הפעלים החסרים (פס' ג): "וְאַתֶּם מִזְבְּחֹתֶם וְאֲשֵׁר יִהְפָּךְ בָּאָשׁ וְפָסִילִי אֱלֹהִים וְאַתֶּם שְׁמַם מִן הַמָּקוֹם מִהוּא".
ב. מדוע עם ישראל נצטווה להشمיד את העבודה הזאת?

2. א. הסבירו את המושגים: מזבח, מצבה, אשרה (רש"י פס' ג).
ב. מדוע צריך להشمיד את שלושת הדברים הללו?

3. "לَا תִּעֲשׂُו כֵּן לְה' אֱלֹהֵיכֶם" (פס' ד). מהם שלושת הפירושים לפסוק זה על פי רש"י?

4. א. מהו "המקום אשר יבחר ה'"? ב. מה צריך להביא לשם?

5. איזה איסור נוסף מוזכר בפרק יב? (פסוקים טז, כג)

נקודות להדגשה

- עם ישראל נצווה להשמיד את העבودה הזרה של העמים שישבו בארץ, בכל דרך אפשרית: לנתק, לשבור, לשרוף, לגדוע ולאבד.
- הציווי להשמיד את העבودה הזרה נובע הן מצד חומרתה והן מצד החשש שעממי יושפיע לרעה מן התרבות האלילית שהייתה רווחת אז בארץ (כפי שופיע בסוף הפרק, פסוק ל: "השמר לך פון תנטקש [תיגרר] אֲמְרִיקָם...").
- רש"י מסביר כי **מזבח** בינוי מהרבה אבניים, **מצבה** בינוי מאבן אחת ו**אשרה** היא אילן/עץ שנטוו אותו לעבودה זרה. העמים האחרים השתמשו במזבח, במצבה ובאשרה לצורך עבודה זרה ולכך עממי נצווה להשמידם. לאחר שהتورה מצויה להשמיד את כל המקומות שבהם עובדי אלילים עבדו עבודה זרה, מובא הפסוק המרכזי: "**לא תעשוו פון לה' אלמיכם**". רש"י בא לברר מה נאסר על בניי לעשות? הוא מביא שלושה פירושים:
פירוש א: שנאסר על בניי להקריב בכל מקום, אלא רק בבית המקדש.
פירוש ב: שנאסר על בניי לפגוע בדברים קדושים השיכנים עם ישראל (כגון לנתק מזבח). **פירוש ג** (בשם רבי ישמעאל): שנאסר על בניי לעשות כמעשיהם, כלומר להתנהג כמו עובדי אלילים, למשל לעבוד עבודה זרה.
- בנוי אינם יכולים אפילו להקריב קורבנות בכל מקום, אלא רק במקום אשר יבחר ה' – בית המקדש – לשם עליהם להביא את הקורבנות (עלות וכו').
- בהמשך הפרק מובא האיסור – לא לאכול דם, "כי הדם הוא הנפש". עובדי ע"ז נהגו לאכול דם, לכן היה צורך להזהיר על כך – לבל נושפע ממעשיהם.